

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. София, 09.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-VI-A, в закрито заседание на девети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Жаклин Комитова

Членове: Стою Хр. Згуров
Румяна Спасова

като разгледа докладваното от Жаклин Комитова Въззивно гражданско дело № 20231100509439 по описа за 2023 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО Е ПО РЕДА НА ЧЛ. 436 – 437 ВР. ЧЛ. 435 АЛ. 2 Т. 7 ГПК.

Образувано е по частна жалба с вх. № 42219 от 17.07.2023 г., по описа на ЧСИ В.М., рег. № 860, район на действие СГС, депозирана от „ИФ С.“, филиал на „Застрахователно дружество ИФ“ АД /публично/, Швеция, вписано в Централния търговски регистър на Кралство Дания под № *****, с адрес: кралство Дания, 2650 Хвидовре, ул. „*****“ № 159, чрез адв. Т. Б. – АК – Пловдив, срещу **ОТКАЗА на ЧСИ В.М., рег. № 860 с район на действие СГС**, обективизиран в Съобщение изх. № 57233/30.06.2023 г., по изп.д. № 20228600401507, с което ЧСИ е отказал да намали на приетите по делото разноски по реда на чл. 78 ал. 5 от ГПК, представляващи адвокатския хонорар в полза на взыскателя по изпълнителното дело до размер на 200 лева.

Жалбоподателят излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания акт. Твърди, че адвокатското възнаграждение е прекомерно, а делото не се отличава с фактическа и правна сложност. В тази връзка излага доводи, че задължението по изпълнителния лист е платено в срока за доброволно изпълнение. Твърди, че е извършил прихващане в изпълнителното производство. Излага подробни мотиви.

Моли съда да отмени обжалваният отказ на ЧСИ, като измени разпореждането и редуцира претендираното адвокатско възнаграждение до размера от 200 лв., евентуално до законоустановения минимум. Сочил, че не е станал причина за завеждане на делото. Твърди, че още преди издаването на изпълнителния лист са преведени дължимите суми, а кредиторът е уведомен за извършеното извънсъдебно прихващане още преди образуване на

изпълнителното производство. Моли да бъде изменен и размерът на дължимите такси и разноски по ТТРЗЧСИ съобразно размера на дълга.

В срока по чл. 436 от ГПК е постъпило писмено възражение от адв. Н.Н. Д. – пълномощник на вискателката по изпълнителното дело **Д. С. Х.**, ЕГН *****. В писменото възражение се твърди, че жалбата за неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение. Твърди се, че в изпълнителното производство са налице депозирани молби за образуване на изпълнително производство, както и за насочване на изпълнение. Излага подробни мотиви.

ЧСИ В.М., рег. № 860 с район на действие СГС, изпраща по реда на чл.436, ал.3 ГПК мотиви по обжалваните действия.

Съдът, след извършването на проверка относно допустимостта и редовността на подадената жалба и с оглед данните в изпълнителното дело и представените от страните доказателства, намира следното:

По допустимостта на частната жалба.

Частната жалба е допустима. Същата е подадена от легитимирано лице, в срок, срещу акт, който по силата на изричната разпоредба на чл. 435, ал. 2, т. 7 ГПК (доп. ДВ бр. 100 от 2010 г., в сила от 21.12.2010 г., изм. – ДВ, бр. 86 от 2017 г.), подлежи на обжалване с частна жалба.

По основателността на частната жалба.

Частната жалба е **НЕОСНОВАТЕЛНА** предвид следното:

С Решение № 22 от 11.03.2022 г., постановено по търговско дело №117/21 г., по описа на ВКС, II-ро ТО, е отменено Решение № 11718 /28.07.2020 г. по гр. д. № 4409 /2019 на САС, 4 ти състав, с което е потвърдено Решение №583 от 25.01.2019 г. на Софийски градски съд по гр.д. № 2909/2017 г., в частта, с която е бил отхвърлен искът на Д. С.Х. ЕГН ***** срещу ИФ Скадерфорсикринг, вписано под №***** от Централния регистър на Кралство Дания, с адрес: 2650 Хвидовре, Кралство Дания за присъждане на застрахователно обезщетение в хипотезата на чл.432 ал.1 от КЗ, само в частта за разликата между 380 000 лева и 500 000 лева и вместо това ИФ Скадерфорсикринг, вписано под №***** от Централния регистър на Кралство Дания е осъдено да заплати на Д. С. Х. още 120 000 лева застрахователно обезщетение за претърпени болки и страдания от телесни увреждания в следствие на настъпило на 19.06.2016 г. по вина на Н.Н.К. ПТП, както и за законната лихва върху сумата, считано от 19.06.2016 г. до окончателното плащане.

Със същото съдебно решение жалбоподателят е осъден да заплати 399,66 лева - възнаграждение за процесуална защита в касационната инстанция, в полза на процесуалният представител, определен на основание чл.38 ал.1, т.2 ЗАДВ във вр. с НМРАВ, съобразно уважената от ВКС част от претенцията.

С решението на ВКС Д. С. Х. е осъдена да заплати на Скадерфорсикринг, вписано под № ***** от Централния регистър на Кралство Дания сумата от 4 222,03 лева - разноски, дължими за

производството пред касационната инстанция. ИФ Скадерфорсикринг, вписано под №***** от Централния регистър на Кралство Дания е осъдено да заплати държавна такса, съобразно уважената от ВКС част от иска, т.е. - в размер на 2400 лева по сметка на ВКС.

В останалата част Решение № 11718 /28.07.2020 г. по гр. д. № 4409 /2019 на САС, 4 ти състав е оставено в сила.

С Определение № 156 от 03.06.2022 г., постановено по т. д. № 117/2021 г., по описа на ВКС, 2-ро ТО на основание чл. 248, ал. 1 ГПК Решение № 22 от 11.03.2022 г., постановено по т.д. № 117/2021 г. по описа на ВКС, ТК, II-ро ТО, е изменено в частта за разноските, като съдът е намалил присъдените в полза на „ИФ С.“, разноски за платено адвокатско възнаграждение за производството пред ВКС от 4 222.03 лв. на 4 187.27 лв. Със същото определение е осъдил „ИФ С.“, да заплати на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от ЗАдв във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 5 НМРАВ на процесуалния представител сумата от **още 3 530.34 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ пред касационната инстанция. „ИФ С.“ е осъдено да заплати на основание чл. 38, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 2 от ЗАдв във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 5 и § 2а от ДР НМРАВ на процесуалния представител сумата от още 9 432 лв. с ДДС, от които 4 716 лв. с ДДС, представляващи адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ в производството пред Софийски градски съд, както и сумата от 4 716 лв. с ДДС, представляващи адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на Д. С. Х. в производството пред Апелативен съд – София.

Изпълнителното производство с образувано пред ЧСИ В.М. рег.№ 860 при КЧСИ на 12.09.2022 г., по молба с вх.№ 48315 **от вискателя Д. С. Х.** с ЕГН *****, чрез процесуалния й представител адв. Н. Д.. Като основание е предоставен в оригинал Изпълнителен лист, издаден на 07.07.2022 г. от СГС, по гр.д.№ 2909/2017 г. по описа на Съда. В молбата се заявява, че част от сумата от 120 000 лв. е платена извънсъдебно, **но остава за събиране сумата 29 432.28 лв. във връзка с издадения изпълнителен лист.** Длъжник по изпълнителното дело е „ИФ Скадерфорсикринг“ № *****, като предмет на изпълнението е паричното задължение, част от присъденото обезщетение за претърпени болки и страдания от телесни увреждания.

Претендирано е и адвокатско възнаграждение за процесуален представител на вискателя по чл.38 ал.2 от ЗА в размер на 1 420,00 лв., за което е предоставен в оригинал Договор за правна защита и съдействие № 99408 от 09.09.2022 г. В Договора изрично е посочено, че е сключен по реда на чл. 38, ал 2 във връзка с ал. 1, т. 2 от ЗАдв. с вкл. ДДС.

С Разпореждане от 12.09.2022 г. ЧСИ е приел претендираният от вискателя адвокатски хонорар в размер на 1 420.00 лв. и начислени по делото такси и разноски съгласно ТТРЗЧСИ.

Изготвена е била покана за доброволно изпълнение, която е връчена на 15.09.2022 г. на длъжника. В поканата е посочено, че в двуседмичен срок следва да се заплати доброволно сумата 53 398.39 лв. (общ размер на задължението), от която главница - 29 432.28 лв., 18 607.84 лв. – лихви, 72.30

лв. – разноски в изпълнителното производство, таксата по чл.26 от Тарифата за таксите и разноските на ЗЧСИ в размер на 3 827.87 лв. , като и 1 458.10 лв. за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Длъжникът е представил по изпълнителното дело доказателства за погасяване на задължението по изпълнителния лист, издаден на 07.07.2022 г. от СГС по гр.д.№ 2909/2017 г. в размер на 161 140 лв. По отношение на непогасената част от сумата, а именно – 29 432,28 лв., длъжникът е представил Изявление за прихващане от 02.09.2022 г. адресирано до кредитора - Д. Х. и получено от същата.

На 03.10.2022 г. по делото е депозирана Жалба от длъжника с вх.№ 51147, изпратена на 29.09.2022 г. съгласно пощенски плик против приетото адвокатско възнаграждение по изпълнителното дело. В същия ден е проведен разговор с адв. Т. Б. по телефон и е уведомен за допуснатите в Жалбата нередовности.

На 04.10.2022 г. е изготвено Уведомление за отстраняване на допуснатите нередовности по Жалбата с изх.№83354, връчено на 07.10.2022 г. на посочения от процесуалния представител на длъжника в Жалбата адрес: гр. Пловдив, бул. „*****“. Уведомлението е получено от адв. М.П. (регистриран на адрес гр. Пловдив, бул. „*****“), съгласно върнатата разписка от „Български пощи“.

На 07.12.2022 г. е изготвено Разпореждане с изх.№ 103920 /л.24/ и Съобщение с изх.№103921, с които депозираната Жалба от длъжника е върната поради неотстраняване на допуснатите нередовности в срок. Съобщението и Разпореждането са връчени на 13.12.2022 г. на посочения от процесуалния представител на длъжника в жалбата адрес: гр. Пловдив, бул. „*****“, получени от адв. К.Р. (регистриран на адрес гр. Пловдив, бул. „*****“) съгласно върнатата разписка от „Български пощи“.

На 26.01.2023 г. по изпълнителното дело е постъпила Молба с вх. №3888/26.01.2023 г., с която са представени вносни бележки за платена държавна такса към съда и такси към ЧСИ за администриране на процесната жалба. Молбата е изпратена на 23.01.2023 г.

На 14.06.2023 г. по изпълнителното дело е постъпило Определение №6838/12.06.2023 г. по ч.гр. д.№5065/2023 г. на СГС, за сведение и привеждането му в изпълнение. С определението е отменено разпореждането на ЧСИ от 07.12.2022 г. за връщане на жалба вх.№ 51147 /03.10.2022 г. като е указано да се предприемат съответните процесуални действия.

Със Съобщение с изх.№57233/30.06.2023 г., (стр. 60 от изпълнителното дело), връчено на 03.07.2023 г. във връзка с Определение №6838/12.06.2023 г. на СГС по ГД №5065/2023 г. и Становище от взыскателя с вх. №37363/28.06.2023 г., длъжникът е уведомен, че „жалба“ с вх. №51147/03.10.2022 г. с характер на възражение, която следва да бъде приета като възражение, е оставена без уважение.

На 17.07.2023 г. по изпълнителното дело с постъпила Жалба с вх. №42219 с правно основание чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК.

След отстраняване на нередовности по Жалбата с Молба с вх. №45335/28.07.2023 г. препис от същата е връчен на пълномощника на взыскателя на 01.08.2023 г.

На 03.08.2023 г. в законовия срок по изпълнителното дело е депозирано Възражение с вх.№46774/03.08.2023 г.

Въз основа на така изложената фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира следното от правна страна:

Видно от представените доказателства по изпълнителното дело, длъжникът е погасил дълга чрез плащане до размера на сумата от 29 432, 28 лв., като същият не оспорва принципната дължимост на тази сума като част от задълженията си, за които е осъден с влезли в сила решения на СГС, САС и ВКС. Същият обаче за непогасената част от вземането е представил доказателства за отправяне на изявление за извънсъдебно прихващане.

ЧСИ е отказал да зачете извършеното извънсъдебно прихващане с мотивите, че не е легитимиран да се произнася по материалноправни въпроси. Отказал е да намали и адвокатския хонорар до сумата от 200 лв., тъй като длъжникът не е платил задължението от 29 432, 28 лв. до настоящия момент и предстои неговото събиране.

Настоящата съдебна инстанция намира следното:

Правото да се извърши извънсъдебно прихващане е обусловено от ликвидността на активното вземане - това на лицето, което извършва прихващане. За да настъпи конститутивният ефект на прихващането - погасяването на двете насрещни вземания до размера на по-малкото, основанието и размерът на вземането на прихващания следва да бъдат установени и безспорни по основание и размер. Качеството "безспорност" на едно вземане се придобива, когато неговото съществуване е установено между страните със сила на пресъдено нещо, или посредством проведено заповедно производство - при неоспорено вземане от длъжника. Изискването за изискуемост и ликвидност на вземането на прихващания обуславят възникването на потестативното право на извънсъдебно прихващане, а материално-правният правопогасяващ ефект настъпва с факта на отправяне на изявлението на прихващания по реда на чл. 104, ал. 1 ЗЗД.

Настоящата съдебна инстанция намира, че когато длъжникът се е снабдил с изпълнителен титул срещу взискателя за ЧСИ не съществува правна възможност да извърши или зачете извършеното от длъжника прихващане на задължението му към взискателя, с неговото насрещно вземане, Съгласно Определение № 69 от 12.02.2015 г. по т.д. № 1689/14 г. на ВКС, ТК, II Т.О., съдебните изпълнители нямат правомощие да извършват, нито да констатират компенсация. Подобно на всички възражения за погасяване на изпълняемото право, произтичащи от юридически факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, компенсационното изявление на длъжника може да бъде зачетено от съдебния изпълнител, само ако длъжникът успешно е провел отрицателен установителен иск по чл. 439 от ГПК. Правопогасяващо възражение като прихващането може да бъде релевирано само пред гражданския съд, тъй като съдебният изпълнител няма правораздавателни правомощия и не може, в случай на материалноправен спор между страните в изпълнителното производство, да събира доказателства и да извършва преценка дали наистина са настъпили факти с погасителен ефект. В рамките на индивидуалното изпълнителното производство, развиващо се по правилата на ГПК, не е предвидена възможност длъжникът, срещу когото е образувано изпълнителното дело, да извърши прихващане, и на това основание да се намали дългът по делото и

евентуално да се стигне до прекратяване или приключване на последното. Аргумент за това е и нормата на чл. 433, ал. 1, т. 1 от ГПК - в изпълнителното производство е невъзможно позоваването на каквито и да било правопогасяващи възражения, освен ако изрично законодателят не е предоставил такава възможност при извършването на конкретно действие (в хипотезата на т.1 от чл.433 ал.1 от ГПК - възражение на длъжника, че е платил преди образуване на изпълнителното производство). В този случай законодателно е регламентиран начинът на релевирането му - като плащането бъде удостоверено с разписка от взыскателя, квитанция от пощенската станция или писмо от банка, каквато хипотеза процесуалният закон не предвижда по отношение на възражението за прихващане.

В тази връзка необосновано е възражението на жалбоподателя за отмяна на акта на ЧСИ в частта за събиране на разноските, тъй като длъжникът не е дал повод за предявяване на иска, евентуално за намаляването на адвокатското възнаграждение до размера от 200 лв., тъй като задължението му не е погасено в срока за доброволно изпълнение.

Съгласно чл. 78, ал. 5 ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 ЗА. Разпоредба на чл. 78, ал. 5 ГПК, се намира в гл. VIII „Такси и разноски” от част I „Общи правила” от ГПК. Предвид систематичното ѝ място в процесуалния закон, разпоредбата е приложима за всички уредени в ГПК производства - исково, обезпечително и изпълнително, доколкото липсват специални разпоредби, които да дерогират приложението на уредените в част I от ГПК общи правила.

Уважаването на искането за намаляването на възнаграждението на адвокат, платено във връзка с воденето на изпълнителното производство, предполага възнаграждението да е съобразено с фактическата и правна сложност на делото – чл. 78 ал.5 ГПК, както и с правния интерес, за защита на който е ползвана правната помощ на адвокат - чл. 36, ал. 2 Закона за адвокатурата. При наличието на посочените предпоставки възнаграждението може да бъде намалено под трикратния размер на възнаграждението по § 2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения – в този смисъл е задължителната практика на ВКС – т. 3 от ТР на ОСТГК №6/2012 г.

В настоящата хипотеза, вземането не е погасено изобщо. Договорът е сключен по реда на чл. 38, ал 2 във връзка с ал. 1, т. 2 от ЗАДв. с вкл. ДДС . Адвокатския хонорар следва да бъде определен на основание чл. 10, т.2 вр. чл. 7, ал. 2 НМРАВ (изм. и доп. ДВ. бр.68 от 31 юли 2020 г.). На основание описаните разпоредби, приетият от ЧСИ адвокатски хонорар не надвишава по законоустановения минимум, поради което частната жалба се явява неоснователна.

Разпоредбата на т. 26 от Тарифата сочи, че визираната в нея пропорционална такса се определя върху събраната сума, а съгласно разпоредбите на чл. 78, ал. 1, т. 1 и чл. 83, ал. 1 от ЗЧСИ, таксите по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни действия, като пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес.

Под „парично вземане“ по смисъла на посочената норма следва да се разбира само вземането, което е предмет на изпълнителния лист, а не и таксите и разноските по самото изпълнително дело, върху които не следва да се дължи такса по т. 26 от Тарифата. Съгласно забележка 4 към т. 26 от Тарифата, в размера на паричното вземане не се включват авансовите такси. Заплатеното от взискателя адвокатско възнаграждение за защитата в изпълнителното производство представлява направени от него разноски по изпълнението, които са за сметка на длъжника, но същите не се включат в базата при изчисляването на пропорционалната такса по т. 26 от Тарифата. Поради това и пропорционални такси върху претендираното от взискателя адвокатско възнаграждение не следва да се начисляват и събират (в т. см. Решение от 08.03.2018 г. по ч.гр. д. № 666/2018 г. на СГС, ГО, I-20 с-в, Решение от 05.06.2018 г. по ч.гр. д. № 6778/2018 г. на СГС, ГО).

Въз основа на изложеното и тъй като присъденият от ЧСИ адвокатски хонорар не е прекомерен, искането за намаляване на таксите се явява неоснователно.

С оглед гореизложеното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ частна жалба с вх. № 42219 от 17.07.2023 г., по описа на ЧСИ В.М., рег. № 860, район на действие СГС, депозирана от „ИФ С.“, филиал на „Застрахователно дружество ИФ“ АД /публично/, Швеция, вписано в Централния търговски регистър на Кралство Дания под № ***, с адрес: кралство Дания, 2650 Хвидовре, ул. ***** № 159, чрез адв. Т. Б. – АК – Пловдив, против ОТКАЗА на ЧСИ В.М., рег. № 860 с район на действие СГС, обективиран в съобщение изх. № 57233/30.06.2023 г., по изп.д. № 20228600401507, с което ЧСИ е отказал да намали на приетите по делото разноски по реда на чл. 78 ал. 5 ГПК, представляващи адвокатския хонорар в полза на взискателя и разноските в полза на ЧСИ.**

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____